

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์ เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิดซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงความเป็นตัวตนของเด็ก ค้นหาข้อมูลคิดจินตนาการ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หากไม่มีภาษาการติดต่อสื่อสารย่อมเป็นไปด้วยความยากลำบาก ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการเรียนรู้ เด็กใช้ภาษาในการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมอย่างมีความหมาย ผู้คนเรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยมีภาษาเป็นสื่อกลาง ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งการทำ ความเข้าใจตนเองและผู้อื่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 1) ภาษามีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยเพราะเด็กปฐมวัยสามารถใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคล เพื่อเปิดโอกาสให้ เกิดกระบวนการทางสังคมขึ้น และเด็กปฐมวัยสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นใน จากรูปแบบของการคิดโดยระบบของการใช้สัญลักษณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อ การพัฒนาการทางภาษาในระดับต่อไป (ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร, 2549 : 214)

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มีมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ให้เด็กใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัยซึ่งคุณลักษณะตามวัยของเด็ก อายุ 3 - 5 ปี คือ สามารถบอกชื่อ นามสกุล และอายุของตนเองได้ พยายามหาวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง สนทนา ได้ตอบ/เล่าเป็นเรื่องราวได้ สร้างผลงานตามความคิดของตนเอง โดยมีรายละเอียดเพิ่มขึ้น และแปลกใหม่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 3) โดยพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย จะเกิดขึ้นได้ ผู้ปกครองหรือครูควรจัดสิ่งเร้าต่าง ๆ ให้กับเด็ก เช่น การใช้คำพูดชักชวนให้ เด็กพูด การใช้กิจกรรมเกมการเล่น การให้เล่นบทบาทสมมติ การให้เด็กได้มีโอกาส ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหลายระดับอายุ การใช้คำถามเพื่อที่จะทำให้เด็กคิด อาจจะเริ่มจากคำว่า

อะไร ที่ไหน โดยใคร เมื่อไร อย่างไร ทำไมและไม่ควรใช้อารมณ์กับเด็กหากเด็กตอบไม่ได้ ควรให้กำลังใจและบางครั้งก็ให้การชี้แนะบ้าง เด็กจะเรียนรู้ที่จะตอบได้ดีในอนาคต (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2537 : 215-216) นอกจากนี้ กิจกรรมพัฒนาภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยควรใช้การสนทนาพูดคุย ซึ่งถามด้วยภาษาที่สุภาพ สละสลวยกับเด็กตามโอกาสอย่างสม่ำเสมอ พร้อมการรับฟังด้วยความสนใจจะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นของเด็กในการพูดหรือเล่าเรื่องต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการถ่ายทอดความนึกคิดของเด็ก การสนับสนุนให้เด็กร่วมเล่นกับเพื่อนและพูดคุยกัน เป็นการฝึกการใช้ภาษาได้ตอบซึ่งกันและกันในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การเล่านิทานประกอบภาพ การเคลื่อนไหว ประกอบจังหวะดนตรี การปฏิบัติตามคำสั่ง การท่องคำคล้องจอง ช่วยส่งเสริมทักษะการฟัง อันนำไปสู่ทักษะการอ่าน การเขียน หนังสือนิทาน บัตรภาพ เกมการศึกษา และอุปกรณ์ศิลปะต่าง ๆ ช่วยส่งเสริมการสื่อความหมายทางความคิดของเด็กในรูปแบบต่าง ๆ ที่ชักจูงความสนใจได้ดี (จิตตินันท์ เดชะคุปต์. 2537 : 73)

เด็กปฐมวัยเป็นวัยที่มีการพัฒนาด้านต่าง ๆ เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะพัฒนาการทางภาษามีความเจริญงอกงามเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง วาโร เห่งสวัสดิ์ (2544 : 177) กล่าวว่า เด็กที่มีประสบการณ์ โดยพ่อแม่อ่านหนังสือให้ฟังเป็นประจำจะสามารถอ่านหนังสือได้เอง แม้ว่าจะยังไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนก็ตาม โดยธรรมชาติเมื่อเด็กเริ่มพูดจะพูดได้ไม่ชัด ไม่ถูกต้อง แต่ถ้าเด็กได้สื่อความหมายกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่พยายามรับฟังและช่วยเหลือ เด็กก็จะกล้าพูดและพูดได้ชัดเจนภายหลัง ยิวพา เดชะคุปต์ (2542 : 62) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบ ที่สำคัญของการพัฒนาการทางสติปัญญา มีด้วยกันหลายองค์ประกอบซึ่งภาษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่อยู่ด้วย ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์ใช้สื่อสารทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน การส่งเสริมทักษะภาษาให้แก่เด็กระดับก่อนประถมศึกษา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นเข้าใจตนได้ นอกจากภาษาจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ภาษายังเป็นแนวทางในการแสดงความคิดริเริ่มและเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต การส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้ภาษาที่ถูกต้องจะช่วยให้เด็กสามารถแสดงความคิดความเข้าใจของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ถ้าผู้ใหญ่ส่งเสริมให้เด็กในวัยนี้สามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม จะช่วยให้เด็กกลายเป็นนักพูด นักอ่าน และนักเขียนที่ดีในอนาคต

การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยด้านภาษาตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มุ่งจัดประสบการณ์ผ่านกิจกรรมให้เด็กเรียนรู้ทักษะทางภาษาแบบ

บูรณาการ ทั้งด้าน การฟัง การพูด การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการเรียนรู้ ภาษาที่มีพื้นฐานจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องกับเด็ก (วรนาท รักสกุลไทย และ นฤมล เนียมหอม, 2549 : 10) จะเห็นได้ว่าการจัดประสบการณ์ทางด้านภาษาให้กับเด็กปฐมวัยนั้นเป็นสิ่งสำคัญและการประเมินพัฒนาการทางภาษาถือเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กปฐมวัยการประเมินช่วยให้ครูทราบพัฒนาการของเด็กเข้าใจเด็ก และรู้ว่าจะพัฒนาเด็กอย่างไรต่อไป

การประเมินผลพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย เป็นกระบวนการต่อเนื่องและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมปกติที่จัดให้เด็กในแต่ละวัน ทั้งนี้ให้นำข้อมูลการประเมินมาพิจารณาปรับปรุงการวางแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เด็กแต่ละคนได้รับการพัฒนาตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นันทิยา น้อยจันทร์ (2553 : 290) กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษา ถือเป็นกระบวนการที่สำคัญที่เด็กจำเป็นต้องได้รับการกระตุ้น ซึ่งทั้งภาษาและความคิด มีความสัมพันธ์กัน เกี่ยวโยง ต่อเนื่องและพึ่งพากัน (Interdependent) แต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน (Identical) สำหรับการประเมินผลพัฒนาการทางด้านสติปัญญาและภาษาของเด็กปฐมวัย ครูจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กเป็นสำคัญ พัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ครูควรใช้เครื่องมือการประเมินผลหลายรูปแบบประกอบกันมีการจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก เพื่อจะช่วยให้ครูทราบพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กแต่ละคนเพื่อหาทางช่วยเหลือ ส่งเสริมและพัฒนาเด็กของตนต่อไป

จากความสำคัญที่กล่าวมา เห็นได้ว่าการประเมินผลพัฒนาการทางภาษา เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อตัวเด็กมาก เช่นเดียวกับการประเมินผลพัฒนาการด้านอื่น ๆ ยิ่งส่งเสริมปลูกฝังพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กตั้งแต่เล็ก ๆ จะเป็นพื้นฐานที่ดีต่อตัวเด็กเอง และสังคมในอนาคตได้เป็นอย่างดี เดิมสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้นำรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษามาให้ครูประเมินพัฒนาการแต่ผู้วิจัยเห็นว่ายังไม่ครอบคลุมและผลการประเมินที่ได้ยังไม่ชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งรับผิดชอบการเรียนการสอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 และทำหน้าที่จัดประสบการณ์และประเมินผลพัฒนาการของนักเรียน จึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ซึ่งผลการศึกษาคั้งนี้จะเป็นแนวทางในการประเมินพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับอนุบาลปีที่ 1 สามารถนำไปพัฒนาและจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ต่อไป

คำถามวิจัย

1. การพัฒนารูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 เป็นอย่างไร
2. รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีคุณภาพเพียงใด
3. พัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีผลเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. พัฒนารูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1
2. ศึกษาคุณภาพของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1
3. ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเนินลาดวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้การวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed methodology) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

1.1 ร่างรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประเมิน หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์และประสบการณ์สำคัญทางภาษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

1.2 ปรับปรุงรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างองค์ประกอบของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยใช้การสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน โดยกำหนดคุณสมบัติดังนี้

1.2.1 ระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป มีประสบการณ์ด้านการสอนระดับชั้นอนุบาล ไม่น้อยกว่า 5 ปี

1.2.2 ระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป และเป็นครุตำแหน่งวิทย์ฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ปฐมวัย ไม่น้อยกว่า 5 ปี

ประเด็นที่ศึกษา ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

1.3 นำเครื่องมือไป Try out โดยการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 กรณีหลายพฤติกรรมหนึ่งตัวอย่างสองผู้ประเมิน โดยใช้รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาและใช้ผู้ประเมิน 2 คนประเมินนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 1 คน นำผลการประเมินที่ได้มาตรวจสอบว่า ผู้ประเมินให้คะแนนพัฒนาการทางภาษาตรงกันหรือไม่ โดยหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (RAI) (ไพศาล วรคำ. 2552 : 284)

ตอนที่ 2 ศึกษาคุณภาพของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ซึ่งดำเนินการดังนี้

2.1 ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญในด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 คน

ผู้วิจัยนำรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม นำมาตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยกำหนดคุณสมบัติดังนี้

2.1.1 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเอกสาขาการวัดและประเมินผลการศึกษาหรือ

2.2.2 เป็นนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถด้านการวิจัยและ
ประเมินผลการศึกษาหรือ

2.2.3 เป็นนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษา หรือ

2.2.4 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเอกสาขาหลักสูตรการศึกษา
ปฐมวัย

ประเด็นที่ศึกษา คือ ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ
การประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

2.2 ตรวจสอบความถูกต้องและความเป็นประโยชน์ของรูปแบบ
โดยการทดลองใช้รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล
ปีที่ 1 และให้ครูที่ทดลองให้เป็นผู้ประเมินความถูกต้องและความเป็นประโยชน์ของรูปแบบ

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาล
ปีที่ 1 จากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์
เขต 2 จำนวน 10 คน ได้มาโดยความสมัครใจ

ประเด็นที่ศึกษา ได้แก่ ความถูกต้อง และความเป็นประโยชน์ของรูปแบบการ
ประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

ตอนที่ 3 ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1
โรงเรียนเนินลาดวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2
ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

นำรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล
ปีที่ 1 ที่ผ่านการพัฒนารูปแบบและหาคุณภาพแล้วไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้น
อนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเนินลาดวิทยา สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 จำนวน 13 คน เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษา
ของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษา หมายถึง รูปแบบที่ใช้ประเมินความสามารถทางภาษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อช่วยให้ครูทราบระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

พัฒนาการทางภาษา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่เหมาะสมกับวัยทางด้านกรฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งจะเกิดติดต่อกันไปเรื่อย ๆ จากระยะหนึ่งไปสู่อีกระยะหนึ่ง

มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ หมายถึง มาตรฐานของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ซึ่งกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไว้จำนวน 1 มาตรฐาน คือ ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

คุณภาพของรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการนำรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาไปใช้จริงในโรงเรียน โดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้ต่อไปนี้

1. ความเหมาะสมของรูปแบบ หมายถึง รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวชี้วัด กิจกรรม วิธีการ เกณฑ์การประเมินตัวชี้วัด การประมวลผลและการแปลผลในการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1

2. ความเป็นไปได้ของรูปแบบ หมายถึง รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สามารถนำไปใช้ประเมินพัฒนาการทางภาษาได้จริง อย่างมีคุณภาพ

3. ความถูกต้องของรูปแบบ หมายถึง รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สามารถนำไปใช้ประเมินเพื่อบอกระดับพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน ได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และครอบคลุม ครบถ้วนตามขอบข่ายของมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์

4. ความเป็นประโยชน์ของรูปแบบ หมายถึง รูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สามารถนำไปใช้ประเมินเพื่อสนองความต้องการและเกิดประโยชน์ต่อผู้ใช้สารสนเทศที่ได้จากการประเมิน

นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่มีอายุ 4–5 ปี ซึ่งกำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ระดับ
ชั้นอนุบาลปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูผู้สอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 จะมีรูปแบบการประเมินพัฒนาการทางภาษา
ของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางที่จะช่วยให้การประเมินผลพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน
เป็นไปอย่างมีระบบมากขึ้น
2. เป็นข้อมูลหรือแนวทางแก่ผู้บริหาร คณะครู ผู้สนใจ ตลอดจนโรงเรียนใกล้เคียง
นำไปประยุกต์และปรับใช้เพื่อเป็นแบบอย่างในการพัฒนารูปแบบการประเมินของนักเรียน
ได้อย่างเหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY